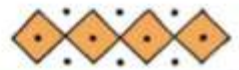
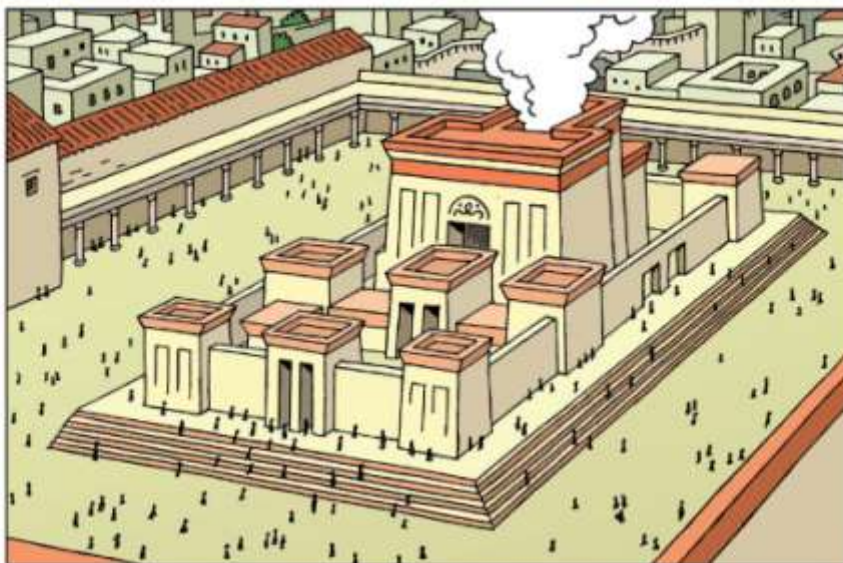
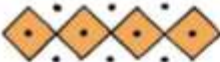
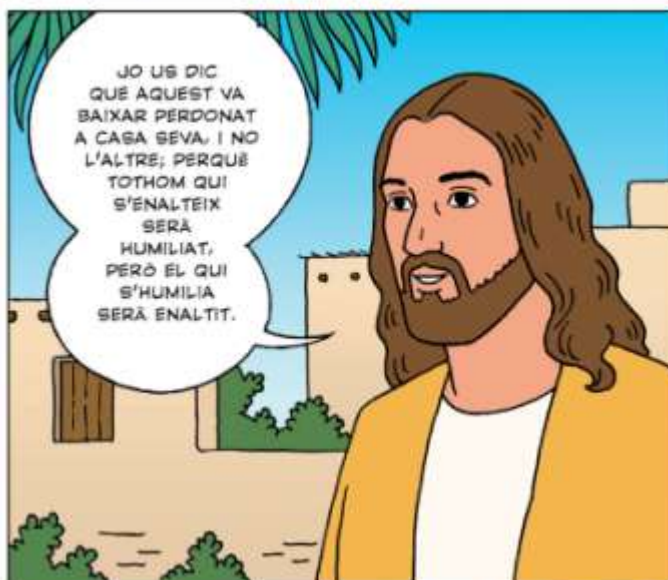

LLUC 18,9-14

Jesús proposà una altra paràbola a uns que es refiaven de ser justos i menyspreaven els altres: “Dos homes van pujar al temple a pregar: l’un era fariseu i l’altre publicà. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: “Déu meu, et dono gràcies perquè no sóc com els altres homes, lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest publicà. Dejuno dos dies cada setmana i dono la desena part de tot el que guanyo o adquireixo.” Però el publicà, de lluny estant, no gosava ni aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit, tot dient: “Déu meu, sigues-me propici, que sóc un pecador.” Jo us dic que aquest va baixar perdonat a casa seva, i no l’altre; perquè tothom qui s’enalteix serà humiliat, però el qui s’humilia serà enaltit.”

AQUESTA ÉS UNA DE LES POQUES PARÀBOLES en què Jesús deixa clara la seva intenció abans de començar: s'adreça a uns que es refiaven de ser justos i menyspreaven els altres. I no es referia només als fariseus del seu temps, qualsevol cristià d'avui dia pot caure fàcilment en la temptació de l'autosatisfacció i del menyspreu dels altres, especialment aquells qui tenen les posicions més rellevants.

Hi ha d'altres paràboles que presenten contrastos entre els seus protagonistes. El contrast entre el cobrador d'impostos humil i el fariseu orgullós ens fa pensar en la humilitat del fill pròdig que demana perdó i l'orgull del seu germà que el menyspreava. Jesús reflectia en les paràboles actituds que veia al seu voltant, com quan Simó, el fariseu, va menysprear la dona pecadora que rentava els peus de Jesús.

Aquesta paràbola devia sorprendre els qui l'escoltaven: Jesús enaltia el qui tothom humiliava, el cobrador d'impostos, i humiliava el qui tothom enaltia, el fariseu. Heu de saber que els fariseus eren molt respectats perquè obeïen estrictament la llei de Déu. Mentre que els cobradors d'impostos eren comptats amb els lladres i els assassins. Cobraven els impostos dels romans i se'ls tenia per uns traïdors.

Jesús descriu com pregaven: el fariseu estava dret, potser en un lloc ben visible, i el cobrador, en canvi, pregava de lluny estant, mig amagat, sense aixecar els ulls al cel i donant-se cops al pit. El fariseu pregava dient: "Jo, jo, jo, jo i jo." Centrat en ell mateix, de tan orgullós s'oblidava de Déu. El cobrador, en canvi, pregava amb poques paraules: "Déu meu, ajuda'm, que sóc un pecador." Qui sap quants cops ho devia repetir.

El cobrador d'impostos s'humiliava i demanava a Déu que el perdonés, mentre que el fariseu s'enaltia i donava les gràcies a Déu per no ser com el cobrador d'impostos. El fariseu obeïa rigorosament tots els manaments però menyspreant el cobrador fallava en el manament més gran: el de l'amor. Ningú no pot obeir la llei de Déu si no estima els altres.

Amb aquesta paràbola Jesús va canviar la forma d'entendre Déu. El fariseu creia que Déu s'enorgullia dels rituals aconseguits i que menyspreava els pecadors. Mentre que el cobrador, sentint-se pecador, tenia l'esperança que Déu es compadís d'ell. Aquesta és la lliçó de la paràbola: Déu va perdonar el cobrador com ens perdona a nosaltres quan ens humiliem davant d'ell i amb sinceritat li demanem perdó.

